

E L I Z A B E T H L I M

URZEALA ZORILOR

Primul volum
al seriei
SÂNGE DE STELE

Traducere din limba engleză de
IORDANA FERENȚ ȘI ȘTEFAN FERENȚ

CORINTEENS

—2020—

*Lui Adrian, pentru că mi-a schimbat viața
în cel mai bun mod posibil*

Vârful Celui care Aduce ploaia*

MUNTII LUNII

PĂDUREA OHOYA

* Templul Soarelui

SAMARAN

Marele Drum al Mirodeniilor

A'LANDI

Valea Samarand

NIYAN

DEȘERTUL HALAKMARAT

GANGSUN

RĂUL JINGAN

Palatul de Vară

MUNTII CÂNTĂTORI

AGORIA

BALAR

MAREA TAIJIN

Palatul shansen-ului

A'LANDI DE MIAZĂNOAPTE

Palatul de Toamnă

REGATUL
KIATA

Palatul de Primăvară

JAPPOR

Palatul de Iarnă

MUNȚII TURA

RĂUL LEYANG

Port Kamalan

INSULELE ȚITATE ALE LUI LAPZUR

INSULELE TAMBU

OCEANUL CUIYAN

Dacă îmi veți cere să depășesc cel mai delicat fir, o voi face mai iute decât oricine, chiar și cu ochii închiși. Totuși, dacă mă veți ruga să spun o minciună, mă voi bâlbâi și voi șovăi.

Nu am avut niciodată talent la depășit povești.

Fratele meu, Keton, știe asta mai bine decât oricine. Chiar dacă a ridicat din sprâncene o dată sau de două ori în timp ce îi povesteam totul – despre cele trei sarcini imposibile care mi s-au încredințat, despre demonul și fantomele cu care m-am întâlnit în călătoria mea, precum și despre vraja care îl înconjura pe împăratul nostru –, fratele meu mă crede.

În schimb, *Baba*, tatăl meu, nu. El nu se lasă păcălit de umbrele îndărătul cărora mă ascund. Vede că, dincolo de zâmbetul dăruit lui Keton, ochii îmi sunt roșii și iritați, umflați după ore și chiar zile de plâns, dar nu își dă seama că, în ciuda lacrimilor ce mi se usucă pe obraji, inima mea este puternică.

Mă tem să ajung la sfârșitul povestirii mele, pentru că este plină de piedici pe care nu am avut curajul să le înfrunt. Tobe răsună în zare. Cu fiecare secundă care trece, bătăile lor se aud tot mai aproape, un avertisment tulburător al puținului timp ce mi-a rămas pentru a lua o hotărâre.

Dacă mă întorc, o las în urmă pe cea care sunt. Nu-mi voi mai vedea niciodată familia, nu-mi voi mai zări niciodată chipul în oglindă și nu-mi voi mai auzi niciodată numele strigat.

Dar aș renunța la soare, la lună și la stele, dacă asta ar însemna să-l salvez pe *el*.

El este băiatul fără nume, dar căruia i se spune în o mie de feluri în același timp, băiatul ale cărui mâini sunt pătate cu sânge de stele.

El este băiatul pe care îl iubesc.

PARTEA ÎNTÂI

PROBA

CAPITOLUL UNU

Cândva aveam trei frați.

Finlei era cel mai mare – cel curajos. Nimic nu îl înspăimânta; nici păianjenii, nici acele și nici loviturile bastonului lui *Baba*. Era cel mai iute dintre noi, cei patru copii, suficient de iute, încât să prindă o muscă doar cu degetul mare și un degetar. Dar atitudinea lui cutezătoare se împletea cu o poftă nebună de aventură. Finlei disprețuia îndatorirea de a munci în prăvălia noastră, croind rochii și cârpind cămăși cât era ziua de lungă. Și, pentru că nu era atent când folosea acul, avea degetele veșnic bandajate din cauza înțepăturilor, iar munca îi era distrusă de cusăturile inegale, pe care trebuia să le descos și să le refac așa cum trebuie ca să-l scap de dojenile lui *Baba*.

Finlei nu avea răbdarea necesară pentru a deveni croitor, precum *Baba*.

Sendo avea răbdare, dar nu pentru cusut. Cel de-al doilea frate al meu era poetul familiei, așadar singura țesătură pe care o iubea era cea din cuvinte, mai ales când

era vorba despre ocean. Sendo spunea povești despre veșmintele desăvârșite pe care *Baba* le croia, folosindu-se de imagini atât de minunate, că toate doamnele din oraș se îngheșuiau să le cumpere, doar ca să descopere mai apoi că aceste haine nici măcar nu existau.

Drept pedeapsă, *Baba* îl trimitea pe pontonul din spațele prăvăliei noastre să descurce firele de pe gogoșile viermilor de mătase. Adeseori, mă furișam și eu acolo ca să-i ascult poveștile despre ceea ce se afla dincolo de nemărginirea apelor.

— Ce culoare are oceanul? mă întreba Sendo.

— Oceanul este albastru, prostuțule! Cum altfel?

— Cum vei fi cel mai bun croitor din A'landi dacă nu cunoști culorile? insista Sendo, clătinând din cap și arătând spre apă. Privește din nou! Uită-te spre adâncul lui!

— Are culoarea safirului, spuneam eu, cercetând creștele domoale și adânciturile strălucitoare ale apei. Are culoarea safirului, precum pietrele prețioase pe care lady Tainak le poartă în jurul gâtului. Dar se distinge și o urmă de verde... un verde jad. Iar spuma strălucește ca perlele.

Sendo zâmbea.

— Acum e mai bine, spunea el în timp ce îmi cuprindea umerii cu un braț și mă strângea la piept. Într-o bună zi, noi doi vom naviga pe mări. Și vei vedea albastrul din toată lumea.

Datorită lui Sendo, albastru era culoarea mea preferată, culoarea care înviora albul pereților odăii când deschideam fereastra în fiecare dimineață și zăream oceanul strălucind în lumina soarelui. Safir sau ceruleu. Azur.

Indigo. Sendo mă învăța cum să privesc, astfel încât să observ nuanțele, să disting cel mai tern maro, dar și cel mai strălucitor roz, remarcând cum lumina putea să preschimbe aceeași culoare într-o mie de feluri.

Sendo se simțea atras de ape, nu de croitorie, precum *Baba*.

Keton era cel de-al treilea frate al meu și cel mai apropiat de mine ca vârstă. Cântecelul și glumele lui ne făceau pe toți să râdem, indiferent cât de sumbră ne-ar fi fost dispoziția. Keton dădea mereu de necaz, pentru că vopsea mătășurile în verde în loc de violet, pentru că pășea nepăsător, cu sandalele murdare, pe rochiile proaspăt călcate, pentru că uita să ude duzii și pentru că niciodată nu răsuca firul îndeajuns de subțire ca *Baba* să-l tricoteze într-un pulover. Bani îi alunecau printre degete precum apa. Dar *Baba* îl iubea cel mai mult, chiar dacă Keton nu avea calitățile necesare pentru a deveni croitor.

Apoi, veneam eu, Maia. Fiica ascultătoare. Primele mele amintiri sunt legate de mama, alături de care stăteam mulțumită pe când lucra la roata de tors, în timp ce îi ascultam pe Finlei, Sendo și Keton, care se jucau afară. În timp ăsta, *Baba* mă învăța să depăn firul tors de mama, ca să nu se încurce.

Îmi doream foarte mult să devin croitor: am învățat să bag ața în ac înainte de a face primii pași și să însăilez perfect înainte de a rosti primele cuvinte. Iubeam lucrul cu acul și eram fericită să deprind meseria lui *Baba* în loc să ies cu frații mei. Pe lângă toate acestea, când Finlei m-a învățat să lovesc cu pumnii și să trag cu arcul, întotdeauna

ratam ținta. Chiar dacă eram captivată de basmele și de povestirile cu fantome ale lui Sendo, niciodată nu eram în stare să inventez ceva. Și mereu mă lăsam înșelată de farsele lui Keton, indiferent cât de des frații mei mai mari mă avertizau în privința acestora.

Baba îmi spunea cu mândrie că mă născusem cu acul într-o mână și cu foarfeca în cealaltă. Că, dacă nu m-aș fi născut fată, aș fi putut deveni cel mai apreciat croitor din A'landi, un meseriaș la mare căutare printre negustorii de pe o coastă pe cealaltă a continentului.

— Valoarea unui croitor nu se măsoară prin faima sa, ci prin fericirea pe care o aduce, spunea mama, observând cum mă dezamăgeau vorbele lui *Baba*. Tu vei păstra fi-rele familiei noastre laolaltă. Maia. Niciun alt croitor din lume nu poate face asta.

Îmi amintesc că îi zâmbeam larg. Pe atunci, tot ce îmi doream era ca familia mea să fie fericită și completă – mereu.

Dar, mai apoi, mama a murit, și totul s-a schimbat.

Noi locuiam în Gangsun, un oraș important de-a lungul Marelui Drum al Mirodeniilor, iar prăvălia noastră ocupa jumătate de stradă. Tata era un meseriaș respectat, cunoscut peste tot prin partea de miazăzi a ținutului A'landi pentru priceperea sa la croitoria pentru femei. Dar vremuri grele s-au abătut asupra noastră, căci moartea mamei a scos la iveală prima fisură în voința de fier a lui *Baba*.

Acesta a început să bea fără măsură, un mod de a-și îneca amarul, spunea el, dar nu a durat mult, pentru că, în durerea lui, tata și-a înrăutățit starea sănătății până când

nu a mai fost în stare să pună strop de alcool pe limbă. Curând, s-a întors la truda din prăvălie, dar nu a mai fost niciodată cel dinainte.

Mușteriii au observat de îndată o scădere a calității lucrurilor cusute de *Baba* și au vorbit despre asta cu frații mei, însă Finlei și Sendo nu i-au spus niciodată, pentru că nu au avut inimă să o facă. Dar, cu ceva vreme înainte de izbucnirea Războiului celor Cinci Ierni, când aveam vreo zece ani, Finlei l-a convins pe *Baba* să părăsim Gangsun și să ne mutăm într-o casă cu prăvălie în Port Kamalan, un oraș de coastă mic, care se înălța de-a lungul Marelui Drum al Mirodeniilor. Aerul proaspăt avea să-i facă bine lui *Baba*, insistase el.

Noul nostru cămin se afla la colțul străzilor Yanamer și Tongsa, vizavi de o prăvălie unde se făceau tăieței atât de lungi, că te puteai sătura doar cu unul, și o brutărie care vindea cele mai bune chifle pregătite la abur și pâinici cu lapte – cel puțin, așa le simțeam noi gustul, eu și frații mei, atunci când eram înfometați, ceea ce se întâmpla deseori. Dar ceea ce îmi plăcea cel mai mult era priveliștea pe care o oferea oceanul. Uneori, în timp ce urmăream valurile rostogolindu-se de-a lungul digurilor, mă rugam în secret ca apele sale să vindece inima frântă a lui *Baba*, așa cum, încet, încet, o vindeca pe a mea.

Afacerea mergea cel mai bine vara și iarna, când toate caravanele care se deplasau spre răsărit sau spre apus, pe Marele Drum al Mirodeniilor, se opreau în Port Kamalan să se bucure de clima noastră blândă. Prăvălioara lui *Baba* depindea de aprovizionarea constantă cu indigo, șofran și

ocru, culori pentru vopselele noastre. Orașul era mic, așa că nu făceam numai haine, ci vindeam și țesături și ațe. Trecuse mult timp de când *Baba* nu mai croise o rochie demnă de o mare doamnă, iar când a început războiul, oricum, afacerea noastră nu prea mai mergea.

Ghinionul s-a ținut scai de noi în noul cămin. Port Kamalan era suficient de departe de capitală, încât îmi imaginam că frații mei nu aveau să fie niciodată recrutați pentru războiul civil care devastase A'landi. Însă ostilitățile dintre tânărul împărat Khanujin și *shansen*, cel mai puternic războinic din țară, nu dădeau semne de calmare, iar suveranul avea nevoie de tot mai mulți oameni care să lupte în armata sa.

Finlei și Sendo erau majori, așa că au fost recrutați înaintea altora. Pe atunci eram așa de tânără și de ne-coaptă, încât consideram de-a dreptul romantică ideea de a merge la război. Să ai doi frați care devin soldați părea ceva onorabil.

În ziua de dinaintea plecării lor, eram afară și pictam pe o fâșie de bumbac alb. Polenul din florile piersicilor care mărgineau strada Yanamer m-a făcut să strănut și, astfel, am împrăștiat ultimul indigo scump al lui *Baba* pe fustă.

Finlei a râs de mine și mi-a șters picăturile de vopsea de pe nas.

— Nu te agita, mi-a spus el în timp ce încercam disperată să salvez cât mai mult din vopsea.

— Costă optzeci de jeni douăzeci și opt de grame! Și cine știe când se vor întoarce negustorii de vopsele? am

mormăit, continuând să îmi curăț fusta. Este mult prea cald acum să străbată Marele Drum al Mirodeniilor.

— Atunci îți voi cumpăra eu în timpul călătoriilor mele, a spus Finlei, înclinându-mi ușor bărbia spre el. Am de gând să văd tot ținutul A'landi când voi fi soldat. Poate că mă voi întoarce general.

— Sper că nu vei fi plecat atât de mult timp! am comentat.

Fața lui Finlei a devenit serioasă, iar privirea i s-a întunecat în timp ce mi-a dat la o parte de pe chip o șuviță din părul meu ciufulit de vânt.

— Ai grijă de tine, soră! a rostit el cu umor și, în același timp, cu tristețe în voce. Nu te osteni muncind, ca să nu. . .

— . . . devii zmeul care nu va zbura niciodată, am terminat eu pentru el. Știu!

Finlei mi-a mângâiat ușor obrazul.

— Nu-l pierde din ochi pe Keton! Asigură-te că nu dă de necaz!

— Ai grijă și de *Baba!* a adăugat Sendo, venind în spatele meu, după ce rupsesse din copacii de lângă prăvălie o floare, pe care mi-a pus-o la ureche. Și nu uita de caligrafie! Voi reveni curând ca să mă asigur că scrisul tău de mână s-a îmbunătățit, a completat el, ciufulindu-mi părul. Acum tu ești stăpâna casei.

Mi-am înclinat capul ascultătoare.

— Da, fraților!

— O faci să sune de parcă nu sunt bun de nimic, a intervenit Keton, dar *Baba* a strigat la el să-și termine treaba, iar el a sărit ca ars.

Un zâmbet s-a ițit pe fața serioasă a lui Finlei.

— Poți dovedi contrariul?

Keton și-a pus mâinile în șolduri și toți am izbucnit în râs.

— Vom vizita locuri îndepărtate cu armata, a spus Sendo cu mâna pe umărul meu. Ce pot să-ți aduc? Vopsele din Gangsengul de Apus, poate? Sau perle din portul Majestic?

— Nu, nu, am răspuns. Vreau doar să veniți acasă în siguranță. Amândoi, am adăugat, apoi m-am oprit.

— Ce e, Maia? m-a îndemnat Sendo să vorbesc.

Obrajii îmi ardeau și mi-am coborât privirea să-mi privesc mâinile.

— Dacă ajungeți să-l vedeți pe împăratul Khanujin, am început eu încet, desenați-i portretul, vreți?

Finlei a început pe dată să râdă, iar hohotele îi zgâlțâiau umerii.

— Așadar ai aflat de la fetele din sat cât de arătos este? Toate aspiră să-i devină una dintre concubine.

M-am simțit atât de stingherită, că nici nu l-am putut privi.

— Nu mă interesează să devin concubină.

— Tu nu vrei să locuiești în unul dintre cele patru palate ale sale? a întrebat Keton sarcastic. Am auzit că are câte un palat pentru fiecare anotimp.

— Keton, ajunge! l-a dojenit Sendo.

— Nu mă interesează palatele sale, am spus, întorcându-mi privirea de la fratele meu cel mai mic spre Sendo, ai cărui ochi străluceau de bunătate și, pentru

că întotdeauna fusese fratele meu preferat, am știut că înțelegea. Vreau să știu cum arată ca să pot deveni croitorul său într-o bună zi, croitorul imperial.

Keton a făcut ochii mari, auzind confesiunea mea.

— Asta este la fel de probabil ca a deveni concubina lui! Finlei și Sendo l-au privit cu furie.

— Foarte bine, atunci! a promis Sendo, atingându-mi pistruii de pe obraz, pistrui pe care doar doi din familie îi aveam, ca urmare a orelor noastre de visare cu ochii deschiși sub razele soarelui. Un portret al împăratului pentru talentata mea soră, Maia.

L-am îmbrățișat și, chiar dacă îmi dădeam seama că cererea mea era foarte nechibzuită, o consideram, în aceleași timp, realizabilă.

Dacă aș fi știut că eram pentru ultima oară toți patru împreună, nu le-aș fi cerut nimic.

DOI ANI MAI TÂRZIU, *Baba* a primit o înștiințare care ne informa că Finlei fusese ucis în bătălie. Emblema imperială, aplicată în josul scrisorii, era la fel de roșie ca sângele proaspăt vărsat și pecetluită în grabă, așa încât literele care formau numele împăratului Khanujin erau pătate. Chiar și după foarte multe luni, amintirea îmi umplea ochii de lacrimi.

Apoi, într-o noapte, fără să prevină pe nimeni, Keton a plecat să se alăture armatei. A lăsat doar un bilet mâzgălit în grabă deasupra rufelor pregătite de spălat pentru dimineață, știind că va fi primul lucru pe care am să-l văd când mă voi trezi.

N-am fost bun de nimic prea mult timp. Am de gând să-l găsesc pe Sendo și să-l aduc acasă. Ai grijă de Baba!

Ochii mi s-au umplut de lacrimi în timp ce mototoleam biletul în pumn. Ce știa el despre luptă? La fel ca mine, era subțire ca o trestie, dar nu îndeajuns de puternic să țină piept vântului. Nu putea cumpăra orez la piață fără să fie tras pe sfoară și mereu încerca să iasă basma curată dintr-o bătaie. Cum avea el să scape teafăr dintr-un război?

Pe deasupra, eram furioasă că n-am putut merge cu el. Dacă Keton considera că *el* nu fusese bun de nimic, eu în ce ape mă scaldam? Nu puteam lupta în armată. În plus, în ciuda miilor de ore pe care le petrecusem cosând și desenând modele ca să le vând, nu puteam deveni niciodată maestru croitor și nici nu puteam prelua vreodată frâiele afacerii lui *Baba*. Eram fată și cel mai bun lucru la care puteam spera era să închei o căsătorie avantajoasă.

Baba nu a vorbit deloc despre plecarea lui Keton și nu avea să vorbească despre cel mai mic frate al meu luni în șir. Dar i-am văzut degetele devenind la fel de țepene precum pietrele, astfel încât nu se puteau întinde nici măcar să țină o foarfecă. Își petrecea zilele cu ochii ațintiți asupra oceanului, pe când eu mă ocupam de afacerea noastră deloc rodnică în ultima vreme. Era de datoria mea să fac prăvălia să meargă, să mă asigur că frații mei aveau un cămin la care să se întoarcă.

Nimeni nu mai avea nevoie de haine scumpe, nu în timp ce țara era măcinată de conflicte. În consecință, făceam cămăși de cânepă pentru pescarii din vecini și rochii

de în pentru soțiile lor sau torceam inul în fire subțiri cu care reparam hainele soldaților aflați în trecere. Pescarii ne ofereau capete de pește și saci cu orez în schimbul muncii mele, iar mie nu mi părea corect să pretind plată soldaților.

Spre sfârșitul fiecărei luni, ajutam femeile care pregăteau ofrande pentru cei răposați – de obicei, îmbrăcăminte de hârtie, care era complicat de cusut – să le ardă în fața altarelor de rugăciune în onoarea strămoșilor lor. Am tighelit hârtie în pantofii negustorilor în trecere prin oraș și șiraguri de monede în brâie, ca să se păzească de hoții de buzunare. Am reparat chiar și amulete pentru călătorii care mă rugau să o fac, deși nu credeam în magie. Nu pe vremea aceea.

În zilele când nu era treabă de făcut, iar proviziile noastre de grâu și orez erau pe sfârșite, îmi scoteam coșul din ratan și îl umpleam cu câteva bobine de ață, un cupon de muselină și un ac. Cutreieram străzile, mergând din ușă în ușă, și întrebam dacă avea cineva nevoie de reparat sau de cârpit.

În port acostau puține nave. Străzile goale erau acope-rite de praf și umbre.

Lipsa de activitate nu mă deranja la fel de mult ca întâlnirile neplăcute pe care începusem să le am în drumul meu spre casă. De obicei îmi plăcea să intru în brutăria aflată vizavi de prăvălia noastră, dar, în timpul războiului, lucrurile s-au schimbat. Pentru că atunci când mă întorceam spre strada Yanamer, Calu, fiul brutarului, se afla acolo și mă aștepta.

Nu-mi plăcea Calu. Nu pentru că nu fusese luat în armată, căci nici nu putea, având în vedere că nu trecuse examenul medical imperial, ci pentru că, de îndată ce am împlinit șaisprezece ani, i-a intrat în cap ideea că urma să fiu soția lui.

— Nu-mi place să te văd milogindu-te să muncești, mi-a spus Calu într-o zi.

Mi-a făcut semn cu mâna din interiorul brutăriei tatălui său. Aroma de pâine și prăjituri era purtată de vânt dincolo de ușă, iar mirosul de drojdie, de făină de orez fermentată, de alune prăjite și de semințe de susan îmi lăsa gura apă.

— Este mai bine decât să flămânzești.

Calu și-a șters pasta de fasole roșie din palmă. Transpirația de pe tâmpile a picurat în bolul cu aluat de pe masă. În mod firesc, momentul m-ar fi făcut să strâmb din nas – dacă tatăl lui Calu ar fi văzut ce neglijent era, l-ar fi dojenit –, dar îmi era prea foame ca să-mi pese.

— Dacă te-ai căsătorit cu mine, n-ai răbda de foame niciodată.

Obrăznicia lui m-a făcut să mă jenez când m-am gândit cu groază la Calu atingându-mă, la nașterea copiilor lui, la ramele mele pentru broderie adunând tot praful din lume și la hainele lipicioase de la zahăr. Mi-am înăbușit un fior.

— Ai avea mereu de mâncat din belșug, la fel și tatăl tău, a insistat Calu, lingându-și buzele și zâmbind cu dinții galbeni ca untul la vedere. Știu cât de mult îți plac

aluatul de foitaj al tatălui meu, chiflele pregătite la abur cu pastă de lotus și cele cu nucă de cocos.

Stomacul mi-a dat semne de nerăbdare, dar n-am lăsat foamea să mă copleșească.

— Te rog, încetează cu cererea asta! Răspunsul meu nu se va schimba.

Calu s-a enervat.

— Ești prea bună pentru mine, nu?

— Trebuie să țin prăvălia tatei, am spus, încercând să fiu amabilă. Tata are nevoie de mine.

— O fată nu ține o prăvălie, a spus el, deschizând coșul de gătit la aburi ca să scoată ultimul rând de chifle din care, de obicei, ne oferea, mie și lui *Baba*, câteva, dar nu și în ziua aceea. Ai putea fi o bună croitoreasă – cea mai bună din sat –, dar, cu frații tăi plecați să lupte pentru împărat, nu prea este timp să fii rațională și să te așezi la casa ta, nu-i așa? a mai spus el, întinzând mâna după mâna mea, cu degetele lui umede și pudrate cu făină. Gândește-te la sănătatea tatălui tău, *Maia*! Ești egoistă. Ai putea să-i oferi o viață mai bună.

M-am retras brusc, jignită.

— Tatăl meu nu ar renunța niciodată la prăvălie.

Calu s-a înfuriat.

— Va trebui să renunțe de vreme ce nu poți continua să o ții de una singură. Ai slăbit, *Maia*. Să nu crezi că nu am observat, a râs el batjocoritor și cu asprime în urma refuzului meu. Dă-mi un sărut și îți voi arunca o chiflă!

— Nu sunt câine, am spus, ținând capul sus.

— Ah, acum ești prea mândră să ceri, nu? Îți vei lăsa tatăl să moară de foame, pentru că ești foarte arogantă. . .

Nu-l mai ascultam. Am plecat fugind din brutărie și am năvălit ca o furtună pe stradă. Stomacul scotea din nou zgomote în timp ce trânteam după mine ușa prăvăliei lui *Baba*. Cea mai dificilă parte a fost faptul că am recunoscut în sinea mea că eram egoistă. *Se cădea* să mă mărit cu Calu. Dar doream să-mi salvez familia *singură*, așa cum spusese mama.

M-am prăbușit lângă ușa casei. Dar dacă nu reușeam?
Baba m-a găsit acolo, suspinând încet.

— Ce s-a întâmplat, Maia?

Mi-am șters lacrimile și m-am ridicat în picioare.

— Nimic, *Baba*.

— Ți-a cerut Calu din nou să te căsătorești cu el?

— Nici vorbă, am răspuns, evitând întrebarea. Noi. . .

— Calu este un băiat bun, a spus el, dar doar atât. . . un băiat. Și nu este demn de tine, a adăugat tata, învârtindu-se în jurul ramei mele pentru broderie în timp ce studia dragonul la care lucram.

Se muncea mai greu pe bumbac decât pe mătase, dar eu mă străduisem să prind toate detaliile: solzi asemănători cu ai crapului, gheare ascuțite și ochi de demon. Mi-am dat seama că *Baba* era impresionat.

— Meriți mai mult, Maia!

Mi-am întors privirea.

— Cum să merit mai mult? Nu sunt bărbat.

— Dacă ai fi bărbat, te-ar fi trimis la război. Zeii te au în paza lor.

Nu l-am crezut, dar, de dragul lui, am încuviințat cu o mișcare din cap și mi-am șters lacrimile.

Cu câteva săptămâni înainte de a împlini optsprezece ani, a venit vestea bună: împăratul a anunțat un armistițiu cu *shansen*-ul. Războiul celor Cinci Ierni se încheiase, cel puțin deocamdată.

Dar bucuria noastră s-a preschimbat rapid în tristețe, pentru că a sosit o altă înștiințare. Una cu pecetea roșie ca sângele.

Sendo murise, luptând în munți, cu doar două zile înainte de armistițiu.

Vestea l-a dărâmat pe *Baba*. A rămas toată noaptea îngenunchiat în fața altarului, legănând pantofii pe care mama îi făcuse pentru Finlei și Sendo când erau tineri. Nu m-am rugat alături de el. Eram prea furioasă. Măcar dacă zeii l-ar fi putut proteja pe Sendo încă două zile!

Încă două zile!

— Măcar războiul nu mi-a luat toți fiii, a bâiguit *Baba*, bătându-mă cu palma pe umăr. Trebuie să rămânem puternici pentru Keton.

Da, mai era Keton. Fratele meu cel mai mic s-a reîntors acasă după o lună de la încheierea armistițiului. A sosit într-o căruță, ținându-și picioarele întinse, în timp ce roțile scârțâiau pe drumul de pământ. Părul îi fusese tuns scurt și slăbise atât de mult, încât abia l-am recunoscut. Dar ceea ce m-a făcut să tresar au fost umbrele din ochii lui, aceiași ochi care cândva scânteiaseră datorită glumelor și ștrengăriilor.

— Keton! am strigat.

Am alergat spre el cu brațele deschise în timp ce lacrimi de fericire îmi curgeau pe obraji. Până când mi-am dat seama de ce stătea el întins acolo, sprijinit de sacii cu orez și făină.

Mâhnirea mi-a tăiat respirația. Fratele meu nu mai putea merge.

M-am urcat în căruță și l-am cuprins cu brațele. M-a îmbrățișat și el, dar cu privirea lipsită de orice expresie. Războiul ne luase mult. Prea mult. Am crezut că îmi împietrisem destul inima după moartea lui Finlei și, apoi, după dispariția lui Sendo – să fiu puternică de dragul lui *Baba*. Dar, în ziua aceea, când Keton s-a reîntors acasă, o parte din mine s-a frânt.

Am fugit în camera mea și m-am ghemuit lângă perete. Am cusut până când degetele mi-au sângerat, iar durerea mi-a înăbușit suspinele care mă distrugeau. Dar până în dimineața următoare, m-am pus pe picioare. Trebuia să am grijă de *Baba*. Și acum și de Keaton.

Cinci ierni, iar eu crescusem fără să-mi dau seama. Eram la fel de înaltă precum Keton, iar părul meu drept și negru semăna cu al mamei. Alte familii cu fete de vârsta mea angajau pețitoare să le găsească soți. Și familia mea ar fi procedat la fel, dacă mama ar fi fost în viață, iar *Baba* ar fi rămas un croitor de succes. Zilele acelea însă trecuseră de multă vreme.

Când primăvara a sosit, împăratul a anunțat că urma să o ia de soție pe fiica *shansen*-ului. Războiul cel mai sângeros din A'landi se încheia cu o nuntă între împăratul

Khanujin și fiica dușmanului său. Eu și *Baba* nu doream să sărbătorim evenimentul.

Totuși, era o veste bună. Pacea depindea de armonia dintre împărat și *shansen*. Speram că o nuntă regală avea să rezolve neînțelegerile dintre ei și să aducă mai mulți vizitatori care călătoreau de-a lungul Marelui Drum al Mirodeniilor.

În ziua aceea, am dat cea mai mare comandă de mătase pe care ne-o puteam permite. Era o achiziție riscantă, dar nădăjduiam și *era absolut necesar* ca afacerea să se învioneze înainte de venirea iernii.

Visul meu de a deveni croitor pentru împărat se preschimbase între timp într-o amintire îndepărtată. Singura noastră sursă de venit în clipa aceea era talentul meu la lucrul cu acul. Am acceptat că urma să rămân în Port Kamalan pentru totdeauna, resemnată în colțul meu din prăvălia lui *Baba*.

Mă înșelam.